

защитници. Обърщамъ са камъ васъ, защото зная, че вие съкога сте ми желале добро и че вие сте готови да помогнете на съки единъ човѣкъ. Мола бога, щото това писмо както и да е да дойде до васъ! Максимичъ са обща, че ще да ви го предаде. Палаша чула отъ Максимича, че той чѣсто ви билъ виждалъ, когато вие сте излизале противъ тѣхъ, че вие никакъ не сте са вардиде и че никакъ не сте мислиле за оние, които молатъ бога за васъ съ сжлзи на очите. Азъ много време бѣхъ болна; а когато оздравѣхъ, по Алексѣи Ивановичъ, който командирѹва тука намѣсто покойниятъ ми баща, принуди попъ Герасима да ма предаде нему, като го заплашваше съ Пугачова. Азъ живѣя въ нашата кѣща подъ караулъ. Алексѣй Ивановичъ ма принуждава да му бѣда жена. Той говори, че ми е спасилъ животътъ, защото промѣлчалъ, когато попадията изжгала злодѣйците, че азъ ушъ сжмъ нейна унука. А за мене е полетко да умра, нежели да стана жена на такавъ човѣкъ, какавъто е Алексѣй Ивановичъ. Той много лошаво са отнася съ мене, и заплашва ма, че ако са не сжгласа, то ще да ма заведе въ шаторътъ на злодѣецътъ и че съ мене ще бѣде сжщото, щото са случи и съ Лизавета Харлова. Азъ помолихъ Алексѣи Ивановича да ма остави да си помисла. Той са сжгласи да чѣка още три деня, а ако слѣдъ три деня не бѣда негова жена, то за мене нѣма вече никаква милость. Господине Петре Андрѣевичъ! Само вие сте мой покровитель. Отбранете ма. Азъ сжмъ сираче. Помолете генералинтъ и сичките командири да ни испроводятъ по-скоро помощъ, дойдете и сами, ако можете. Оставамъ ваша покорна клѣтница

Мария Миронова.“

Като прочетохъ това писмо, то безъ малко щѣхъ да полудѣя. Спуснахъ са камъ градътъ, като бодѣхъ